

Elina Aro

Kiemura- kattu 3

Elina Aro

Kiemura- katu 3

Elina Aro

Kiemurakatu 3

SAGA Egmont

Kiemurakatu 3

Cover image: Shutterstock
Copyright © 1985, 2022 Elina Aro and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726844443

1st ebook edition
Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1

Kummallinen muuttokuorma ajoi pihaan ja pysähtyi Vilhusen ikkunan alle.

Vilhunen laski kahvikupin takaisin lautaselle, ja hänen viiksiensä ympärille levisi ällistynyt ilme.

— Pois lähteneet Toloset olivat sentään tavallisia ihmisiä, hän mutisi, nakkasi lopun kahvin suuhunsa ja tempasi ulos menessään ruudullisen lippalakin päähänsä. Ulko-ovella Vilhunen pysähtyi ja rykäisi kuuluvasti.

— Tämän talon edustajana tiedustelen, hän sanoi, — aikovatko he muuttaa tähän taloon.

Punahiuksinen nainen seisoi ylimpänä kuormalla ja määräsi, mitä kunkin oli tehtävä. Siinä välissä hän huusi Vilhuselle:

— Mikäli osoite on Kiemurakatu kolme, on vastaus ehdottomasti kyllä.

— Tervetuloa vaan. Minä olen... Vilhunen aloitti.

— Kiitos kiitos, ja jos suinkin sopii, niin tuosta kiinni.

Rouva potkaisu vauhdikkaasti mattokäärön kierimään kuormalta alas.

Hädin tuskin Vilhunen ehti levittää käsivartensa ottaakseen sen vastaan. Samassa hän jo vaipui maahan polvilleen.

Käsittämätöntä, että tavallinen matto saattoi painaa näin valtavasti. Ja Vilhunen sentään oli koko korttelin voimamies.

Vilhunen punnertui seisaalleen ja pyöräytti käärön toiselle olkapäälleen.

— Varokaa, varokaa, rouva huusi hänen jälkeensä, —
ettei vesi vain pääse läikkymään.

Vesi! Raskaan taakan allakin Vilhusta nauratti. Kyllä hän
naiset tiesi.

Samassa hänen korviinsa kantautui selvä lorahdus.
Vilhunen vilkaisi taakseen ja huomasi, että portaalle oli
ilmaantunut vesilätäkkö.

Olivat mokomat pesseet mattonsa juuri ennen muuttoa,
eikä se ollut ehtinyt kuivua. Sitä samaa naisten touhua
kaikki!

Vilhusen ehdittyä toiseen kerrokseen koko porraskäytävä
humahti täyteen melua. Vilhunen silmäsi alas kaiteen
raosta. Hänen jäljessään marssi ylöspäin kokonainen
karnevaalikulkue. Tyttö raahasi jättiläiskokoista
matkalaukkuja, joka kolisi portaita vasten. Poika riiputti
häkissä kirkuvaa lintua, jonka nokasta tulvi aivan selvästi:

— Turha vaiva, turha vaiva!

Äiti ja sinipukuinen muuttomies kiskoivat muutama
porras kerrallaan ylöspäin valtavan suurta sinistä
nojatuolia. Siinä istui kaikessa rauhassa mies kuin omassa
työhuoneessaan ja kirjoitti polvensa varassa paksuun
lehtiöön, niin että kynästä kipinät sinkoilivat. Aina silloin
tällöin hän painoi päänsä nojatuolin selustaa vasten, näytti
melkein nukkuvan, hätkähti ja alkoi uudelleen kirjoittaa.

Varmuuden vuoksi Vilhunen polkaisi toisella jalalla toisen
päälle. Isovarvas rupesi kihelmöimään kuin tulessa. Pitihän
jo arvatakin, ettei hän unta nähnyt. Eikä mikään unimatto
näin vimmatusti saattanut painaa.

Hädin tuskin Vilhunen sai maton raahatuksi kerrosta
ylemmäksi, kaivoi avainnipun taskustaan ja aukaisi Tolosten
tyhjäksi jättämän asunnon oven.

Hän veti mattokäärön lattiaa pitkin perempään
huoneeseen ja paiskasi sen ikkunan alle.